

הרב שניאור אשכנזי

פרשה

ב"ה, גיליון מס' 205
כ"ו אב ה'תשפ"ד

ראה

"אֵל זָבִי וְיַחְמוּר, וְאֶקוּ וְדִישָׁן וְתֵאוּ וְזָמֹר" (דברים יד/ה).

ארבעים יום ונושעתי

מי שיקבל החלטה עצמית לשיפור ויתמיד בה במשך ארבעים יום יגלה שהוא ניצח • סוד הארבעים

אנו עומדים בפתחם של ארבעים ימי הרחמים והסליחות, שמתחילים בראש חודש אלול ומסתיימים ביום הכיפורים. החל מראש חודש אלול, ישכימו בני קהילות המזרח לאמירת ה'סליחות' ואילו בני קהילות אשכנז יתקעו בשופר ויוסיפו בסדר התפילה את מזמור "לדוד ה' אורי וישעי". לזה יש להוסיף את תקנת הבעש"ט לקרוא שלושה מזמורי תהילים בכל יום עד אחרי יום הכיפורים.

המספר 'ארבעים' תופס מקום מרכזי בתנ"ך. גשמי המבול ירדו בזעף במשך ארבעים יום, ובהתאם לכך, בור מקווה מטהר בארבעים סאה (מידת נפח). גם הנדודים של ישראל במדבר התפרשו על ארבעים שנה, ובהתאם מנהיגות משה נמשכה מספר שנים זהה.

שלוש פעמים עלה משה לשמיים כאחד המלאכים ובכל פעם שהה ארבעים יום ברקיע. בארבעים הימים הראשונים למד תורה מפי הגבורה. בארבעים הימים האמצעיים, שאחרי חטא העגל, נשא תפילה עמוקה שעם ישראל לא יושמד בחרון אף. ואילו בארבעים הימים האחרונים, הפציר למחילה וסליחה גמורה, שתשיב את מערכת היחסים בין ה' לעמו למקומה הרצוי כפי שהיה קודם החטא.

דפוס הפעולה של משה סולל גם עבורנו דרך פעולה בכל שלושת התחומים החשובים, ומשך הזמן הנדרש להשגת הצלחה בכל אחד מהם - תורה, תפילה ותשובה - קשור במספר 40, כדלהלן.

משהו חדש

תורה: הגמרא קובעת (עבודה זרה ה/ב) שאדם לא עומד על דעת רבו, עד שחלפו ארבעים שנה מעת ששמע את דברי רבו. עוד נפסק בשולחן ערוך (יורה דעה רמב"לא) שאסור לפסוק הלכה עד גיל 40.

תפילה: במדרש (דברים רבה, ואתחנן) לומדים מהנהגת משה כי "תפילה נענית אחרי ארבעים יום". כך התקבל בתפוצות ישראל, כאשר זקוקים לישועה מיוחדת, לשאת תפילה זכה ארבעים יום או ארבעים פעם.

תשובה: ימי הרחמים והסליחות לקראת יום הכיפורים, נמשכים ארבעים יום, בדיוק כמו משה, שזכה ביום הארבעים לעלייתו השמיימה לשמוע את המילים הנפלאות: "סלחת, כדברך".

ובכן, מה סוד מספר הקסם? מה מתרחש בעולמות העליונים והתחתונים עם השלמת ההיקף הזה? הרבי מליובאוויטש מציע רעיון מקורי (לקוטי שיחות לט/185): ארבעים - ימים או שנים - הוא המספר הנדרש לחולל

יצירה חדשה. זה ההיקף הנחוץ כדי ליצור שינוי, להשתחרר ממצב קודם ולהגיע למצב אחר. כך אומרת הגמרא (ברכות ס/א) כי מין העובר נקבע תוך ארבעים ימים מיצירת הוולד. לכן, עד משך הזמן הזה ניתן להתפלל על מין היילוד ואחריו זו תפילת שווא (לפי הבבלי). מכאן, שיצירה של גרעין יסודי נמשכת ארבעים יום, וההמשך רק מפתח ומרחיב אותו [ראוי לציין שגם משך ההיריון התקין מבחינה רפואית הוא ארבעים שבועות].

לשנות את העצלן והעקשן

זה הסוד מאחורי כל המופעים הנזכרים שארכו ארבעים יום או שנה. כולם נועדו ליצור שינוי דרמטי במצב האדם והעולם ולהקים מערכת יחסים חדשה בין העליונים והתחתונים. העובדה שהשינוי הגיע לשלמות ה'ארבעים' הבטיחה שהחידוש יהיה יציב ובר קיימא.

כמוכן, הדברים נושאים משמעות כבירה לגבי תקופת ארבעים ימי התשובה שאנו נכנסים אליהם: זה הזמן לחולל שינוי אמיתי בחיינו. ימי הרחמים והסליחות הם מתנה מהשמיים, כדי לעקור הרגלים שליליים ולעצב אחרים בריאים מהם.

רבים מאיתנו עייפים או מצולקים מהניסיונות להשגת שינוי בחיים. המוח, שפועל באופן אוטומטי ומגיב לאתגרי החיים מתוך הרגל, מתנגד בתוקף לכל שינוי ויציאה מהשגרה ורואה בה זעזוע מיותר. אולם ארבעים ימי הסליחה מסוגלים לנצח את ההרגל. אדם שיקבל החלטה עצמית לשיפור ויתמיד בה בכל יום ויום מימי הרחמים עד יום הכיפורים - יגלה שהוא ניצח את השיטה וזכה למוח חדש.

כך מבטיח הצדיק רבי אלימלך מליז'נסק בחיבורו 'צעטיל קטן' [פתק קטן]: "מי שנולד בטבע של עקשנות, ישבר את טבעו מ' יום רצופים לעשות דווקא להיפך ממה שיעלה במחשבתו, וכן מי שבטבעו עצל, ירגיל את עצמו מ' יום רצופים לעשות כל דבר בזריזות, הן לשכב על מיטתו, הן לקום בבוקר ממשכבו, והן בזריזות לבישת בגדים ונטילת ידיים". נסו ותיווכחו ותזכו להכריז: "ניסיתי ארבעים יום ונושעתי...".

תשובה:

על האדם לשאול בעצת ה', ואת זה הוא עושה בבואו לנביאי ה' (רמב"ן). הסבר נוסף: יש ללכת בדרכי מידותיו של הקב"ה: לגמול חסדים, לקבור מתים ולבקר חולים, כמו שעשה הקב"ה בעצמו (רש"י).

"אחרי ה' אֵלֵיכֶם תֵּלְכוּ... וְבו תִּדְבְּקוּ" (דברים יג/ה)
כיצד מקיימים את ההוראה הזו של התורה?

שאלה אחת בשבת
פשוטו של מקרא ?

תנאים נוספים תשעו בנוהל הרב שניאור אשכנזי

הקלה מאחורי הקללה

הטוב. כביכול היא עצמה מתחננת "בבקשה, אל תפתה לחיצוניות שלי. בחר בטוב!".

מדרגה לטפס עליה

הכרת המהות האמיתית של הקליפה מקילה על המלחמה באופן דרמטי. במקום לחוש צער על הוויתור הכרוך בהתגברות על ההנאה והעונג, האמת היא שלא מפסידים כלום, אדרבה; מגיעים אל המטרה והתכלית של הקליפה - הבחירה בטוב. ככל שהנאת החטא גדולה, ההנאה מהאיפוק וההתגברות עליו גדולים יותר!

בלשון הרבי: "מכיוון שהבחירה היא מעיקרי מעלת עבודת האדם, ולכל העניינים והמדרגות צריך להגיע על ידי עבודתו דווקא, לכן ישנה מציאות הרע לעומת כל הבחינות שבקדושה, ולכן אפשר להיות לאדם רצון חזק במילי דעלמא שלמעלה משכל, עד שימסור נפשו על זה, ולא עוד אלא שמצד אחד הרצון דנפש הבהמית הוא בתוקף יותר מהרצון דנפש האלוקית, כי נפש האלוקית עיקרה שכל ונפש הבהמית עיקרה מידות [ומידות הן חזקות לאין ערוך מהשכל].

"אלא [המטרה היא ש] כל ענייני האדם יבואו בבחירה דווקא... ולפי שזה מצד טובו יתברך (ששכר העבודה לא יבוא בחינם) נאמר הלשון 'נותן' - בעין יפה. וידיעה זו אשר מציאות הסטרא אחרא היא בכדי שעל ידה יגיע למדרגה עליונה יותר - פועלת שהעבודה תהיה בנקל יותר".

(לקוטי שיחות ד/1340, יט/133).

"ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה". ותמוה: ראשית, "אנוכי" הוא מינוח נעלה, שנאמר בעשרת הדיברות, ומה לו ולנתינת קללה? שנית, הפועל "נתינה" רווח ביחס למתן חיובי, למתנה. מה לקללות ולמתנה?

גם הביטוי "ראה" אינו רגיל. הפועל המצוי בתורה הוא "שמיעה", כמו "שמע ישראל"... "והיה אם שמוע", "והיה עקב תשמעון את הדברים". במובן של הקשבה, התבוננות, הפנמה ושימת לב. אם כן, מה פשר התביעה הנדירה "ראה"?

רק נראית מפחידה

המפתח טמון בתרגום יונתן, שבו המילה 'קללה' מתפרשת 'וחילופא', היינו שהקללה היא תחליף של הברכה. מדוע לא תרגם כמו אונקלוס, 'לוטין'? הלוא קללה היא הניגוד של הברכה ולא 'תחליף' שלה.

אלא, משה נותן לבני ישראל את המתנה הגדולה ביותר: את מהות הקליפה. מה שנראה כמו הדבר המבהיל והמאיים ביותר הוא בסך הכול תחליף של ברכה. הוא ברכה עם מראה שונה.

הקליפה איננה עצמאית חס ושלום, 'אויבת' של הקדושה, אלא היא מצפינה בתוכה ברכה. "אנוכי נותן", אומר הקב"ה, "את הקללה".

התשוקה והתאוה אל החטא, שנתפסת כאילו היא באה ממקום אפל ועצמאי, היא למעשה 'מתנה' מהמקום העליון ביותר. שכן כך נוצרת האפשרות לבחירה החופשית בטוב. הקללה היא, אפוא, כלי להגיע אל

לאחר האפייה נזכרתי ששכחתי לנפות את הקמח. מותר לאכול את המאפה?

אם נשאר קמח באריזה יש לבדוק אותו ואם אין בו תולעים מותר לאכול את המאפה. אם לא נותר קמח, אך הוא לא היה במקום חם אין סבירות ממשית לחשש תולעים - הקמח אינו בחזקת מתולע ובדיעבד מותר לאכול את המאפה.

מה יעשה מי שטעה בפסוק ואמר במקום שם אלוהים את שם אדוני?

עליו לומר מייד פסוק שמתחיל בשם אדוני, כמו: "אדוני ימלוך לעולם ועד". אם לא עשה כן יאמר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

האם אפשר לנצל את זמן האכילה להאזנה לשיעור תורה?

אין בכך כל בעיה. לצורך אמירת דברי תורה במהלך הסעודה, יש להפסיק את האכילה ולחזור לאחר סיום הדברים.

האם יש לעשר צמחים שלא נאכלים בפני עצמם אלא כתבלינים לתה?

מעיקר ההלכה אין צורך לעשר צמחים שאינם נאכלים בדרך כלל, אך כשצמחים אלו נותנים טעם בתה וכדומה יש מקום להחמיר ולעשרם בלי ברכה.

שאלות ותשובות נספחות תמצאו באתר צעירי חב"ד

סיפור ◀ הרב שניאור אשכנזי

זה גם משל נאה לחשיבותו של חודש אלול. אדם שיגייס את הכוחות לנצל את התקופה הנפלאה הזו לעידון ושיפור עצמי - יתחיל שנה נעלית של צמיחה ושגשוג, כזו שלא תצריך חרטות וייסורי נפש אחריה.

הלוויות ביום. פעם חצתה הלוויה את הגבול והשומר הבחין בתופעה מוזרה: אף אחד לא בכה. כמה אנשים מלווים ארון מתים, ואיש מהם אינו מזיל דמעה על הנפטר שעזב את העולם. נורה אדומה נדלקה במוחו, והוא פקד לעצור את המסע ולפתוח את הארון. ליבם של

הסוחרים קפא והם פרצו בבכי אינסטינקטיבי על התמוטטות הענף הצפוייה והעונש החמור שיושת עליהם.

אמר להם השומר: "אם הייתם בוכים קודם, לא הייתם צריכים לבכות עכשיו...".

לבכות בזמן

מעשה בשתי מדינות שכנות, שעבר ביניהן גבול מסודר. הסוחרים נהגו לחצות את הגבול ולהעביר סחורה למכירה מצידו האחד לצידו השני. באחת המדינות לא היה בית עלמין, ולכן ה'חברה קדישא' נהגו להעביר ארונות קבורה (לא עלינו) מצד זה של הגבול לצידו השני.

פעם פרץ סכסוך קשה בין המדינות והגבול נסגר הרמטית. ענף המסחר התמוטט לחלוטין ולא ניתנו עוד אישורי מעבר. מלבד ארונות הקבורה, אשר מטעמים הומניטריים הותר להמשיך ולחצות עימם את הגבול.

הסוחרים מצאו הזדמנות להתגבר על איסור המעבר. הם העמיסו ארון קבורה בסחורה, בזהב, יהלומים, בשמים יקרים וכו', והבריחו את הגבול. מיום ליום התרחב ענף המסחר הלא חוקי, ואם בתחילה הייתה חוצה הלוויה אחת בשבוע את הגבול, התופעה התרחבה לשלוש

להפצת העלון: parasha.org.il

למיני דיגיטלי: chabadisrael.co.il

לפניות, שאלות והצעות: chabad@chabadisrael.co.il

יוצא לאור על-ידי המרכז לעזרי שליחות
עורך: לוי שייבויץ מערכת: אלי קניג, מנחם שייבויץ
נא לשמור על קדושת הגיליון

יו"ר: הרב יוסף יצחק
הכהן אהרונוב
© כל הזכויות שמורות

צעירי
אגודת
חב"ד
כל הלכה ללבי אחר

מסר משם הפרשה

"ראה... ברכה ונקלה". ראייה היא האמצעי התפיסתי האמין ביותר של האדם. אף שהברכה והנקלה הועברו כמסר שמיעתי, ההנחיה 'ראה' אומרת שיש לייחס מהימנות מוחלטת למסרים של התורה והמצוות, כאילו נראו בעיניים כמו מעמד הר סיני שבו "עינינו ראו ולא זר".

(הרבי מליובאוויטש, התוועדות תשמ"ז (268)

אבל למה עם פיג'מה?

"מעשה בשני אחים" - פתח הצדיק מרוזין את משלו. כמנהג משפחות רבות, לא שררו ביניהם השלום והשלוה. מריבה נושנה הייתה ביניהם, כה ישנה עד שאיש כבר לא זכר מדוע ולמה הם רבים. והכל ידעו: ינקלה וברלה לא מדברים, נקודה. ויהי היום, ושקלה, בתו היחידה של ברלה, באה בקשרי השידוכין. החתן הוא לא אחר מברוך, הבחור הטוב והמוצלח. הגיעה השמועה לאוזניו של ינקלה, ושמחה את ליבו. ינקלה הכיר היטב את המיועד, וידע כי הוא הזיווג המתאים ביותר לשקלה המוכשרת, האחינית היחידה. אך לא עלתה בדעתו המחשבה לגשת ולברך את אחיו על השמחה במעונו. גם ברלה לא היה רגוע. הוא טען: מריבה לחוד ושמחה לחוד. אנחנו אומנם רבים כל השנה, אבל בעת שמחה, חשוב לי לראות את אחי בא ומשתתף. הלך ברלה והכין הזמנה מהודרת ושיגרה לבית אחיו. ינקלה התבלבל לגמרי. האם באמת מתכוון אחיו לשכוח את כל האיבה, ולהזמין לשמחת הנישואין?! לא יעלה ולא יבוא, אני לא אבוא לשמחתו של הברלה הזה, כל כך הרבה צער השביע אותי משך השנים, איך אוכל לשכוח את המריבה הנושנה בינינו?! יהיה אשר יהיה, אני בשמחה הזו לא משתתף!

וכאן החלה לה מסכת של לבטים. בכל בוקר כשהתעורר ינקלה, היה נזכר בשמחה הגדולה שבמשפחה. היה נזכר באבא ובאמא ז"ל, שבוודאי יבואו מהעולם העליון לקחת חלק בשמחה, ורק הוא, ינקלה, לא יהיה שם...

וברלה, גם הוא, מדי ערב, תחת השמיכה, קודם שגנדם, היה נזכר בעוד כמה ימים תתקיים החתונה הגדולה. כל העולם יבוא להשתתף בשמחתו. האם אחיו היחיד, דם מדמו ובשר מבשרו, לא ירקוד איתו יחד?

קול מתחת לחלון

יום נוקף יום, שעה רודפת שעה, והנה מגיע יום הכלולות. העיר כולה לובשת חג. אין זה דבר של מה-בכך, שקלה המהוללת נישאת בשעה טובה ומוצלחת עם ברוך המוצלח. הכליזמרים כבר כאן, אולם בית הכנסת סודר לשמחה. ורק ינקלה, הדוד, נשאר בבית. הוא כבר החליט: בשמחה הזו הוא לא ירקוד.

הכלה יושבת על מקומה, והכליזמרים החלו להשמיע את ניגוניהם המרטיטים. החתן לבוש בחליפה מהודרת, וכולם ממתנינים לאבא, ברלה, שיבוא להוביל את בתו לחופה. אך ברלה, לא היה שם. הוא היה עסוק במשימה אחרת.

ינקלה, בביתו, הזדרז והקדים את שעת השינה שלו. לבש את בגדי הלילה והתחפר מתחת לשמיכה בניסיון להירדם. כך יוכל לצלוח את הערב הזה בלי שליבו יגבר עליו, חלילה, ויקח אותו בעל כורחו לחתונה. אבל השינה הייתה ממנו והלאה. הוא התהפך מצד לצד ולא הצליח להביא תנומה לעפעפי. "הלילה, אחי מחתן! ואבא, אוי אבא ז"ל, אבא בא מהעולם העליון. רגע... האם זה דמיון? אני שומע היטב את ניגונו של אבא... הניגון המיוחד שאבא היה מנגן בכל ליל שבת! הרגשות מצייפים אותי... הניגון... הניגון..."

הכנר שעמד מתחת לחלון ידע בדיוק מה הוא עושה... רק אחרי שהבחין בינקלה קופץ מהמיטה ומתחיל ללכת כשבוי בקסם של קול הניגון, החל את דרכו לכיוון החופה. וינקלה בעקבותיו.

החופה כבר מתוחה, החתן והכלה עומדים תחתיה, ההורים המלווים מחזיקים בידיהם לפידי אש לקבל את הנשמות הבאות מהעולם העליון, ואז, לנגד עיני כולם, התקיימה הפגישה המרגשת בין ברלה המחויט, לאחיו היקר ינקלה, הלבוש בפיג'מה.

"אוי ינקלה, ינקלה" - סיים הרבי מרוזין - "הלוא היטב ידעת שבסופו של דבר תבוא גם אתה לחתונה, מדוע לא יכולת להתכונן, ולבוא בבגד קצת יותר מכובד?!".

להתכונן עכשיו

ביום הכיפורים נבוא כולנו לחופה. נרצה או לא נרצה, נתנגד כמה שנתנגד. נאמר לו, ליצר הרע שלנו, מה שנאמר. ברגע האמת נעמוד כולנו, כל אחד לחוד, בינו לבין עצמו, ונכה 'על חטא' מר. וגם נדע בדיוק על מה. ביום הכיפורים בין כה וכה נבוא לחופה, חודש אלול הוא הזמן להתכונן ולהגיע לבושים כהוגן...

126

פסוקים בפרשה

0%

מצוות מעשר

מתן 10% תרומה מכלל ההכנסות (נטו) - 'מעשר' סטנדרטי
מתן 20% תרומה מכלל ההכנסות (נטו) - 'מעשר' מובחר

try me!

"עֵשֶׂר תַּעֲשֶׂר"

אמרו חז"ל: עֵשֶׂר בשביל שתתעשר

ההבטחה:

"הביאו את כל המעשר אל בית האוצר... ובחוננו נא בציאת אמר ה' צבאות, אם לא אפתח לכם את ארבות השמים, והריקתי לכם ברכה עד בלי די" (מלאכי ג').

לפי חרב

"הכה תכה את ישיבי העיר ההיא לפי חרב, החרם אתה ואת כל אשר בה ואת בהמתה לפי חרב". (דברים יגז)

הביטוי לפי חרב מופיע במקרא כמה וכמה פעמים. בפשטות, משמעותו היא 'להב החרב' - להלב ממנו 'אוכלת' החרב, בדומה לביטוי 'חרב פיפיות' שפירושו חרב בעלת שני פיות, להבים.

מפרשים אחרים, בהם תרגום אונקלוס, מפרשים - "לפיתגם חרבא", כלומר, "למשפט החרב".

ספת הקודש

סגולה נגד עצבות

ד"ר דביר קווה:

השבוע התמודדתי עם עומס מחשבות, ונפלתי קצת לעצבות. יש לי חבר, נועם, שככל פעם שאני איכשהו נופל פתאום אני מקבל ממנו איזה טלפון או הודעת וואטסאפ. יש לנו קשר מיוחד, שנינו בעלי תשובה ואף למדנו ביחד.

בקיצור, הוא מתקשר אליי ואומר לי משהו יפה: "אנחנו צריכים אותך חייל שלנו. אל תהיה חייל שלנו". כלומר, אתה רוצה ליפול לעצבות ולהיות חייל של ה'סטרא אחרא' (הצד האחר)?! כשאתה נופל לעצבות אתה עלול להידרדר לטעויות וחטאים, או שאתה רוצה להיות חייל של הקדוש־ברוך־הוא, זה שחפץ בך? זה משפט שממש העמיד אותי על הרגליים בחזרה.

הרב עדי אלפנט:

רבי אהרון מקרלין אמר ש"עצבות אומנם איננה עבירה אבל גרועה מכל העבירות, משום שהעצב מושך אחריו את כל העבירות". לעומת זאת, השמחה היא אומנם לא תמיד מצווה אבל היא שגורמת לכל המצוות.

ד"ר דביר קווה:

רבי נחמן מברסלב עסק רבות בשלילת העצבות ושצריך להיות בשמחה, לעומת זאת, בחב"ד יותר עוסקים בלהבין את החשיבה של העניין, כי מהחשיבה ייוולדו הרגשות.

הרב עדי אלפנט:

זה בגלל שכאשר החשיבה יותר יציבה. כשהמוח מזין את הרגש אז הרגש יציב.

לא להתכניין

ד"ר דביר קווה:

מה עושים כשככל זאת נופלים לעצבות?

הרב עדי אלפנט:

עצה טובה ושמה 'דיבוק חברים', כמו שאומרת המשנה "וקנה לך חבר". מישוה שאפשר לדבר איתו בפתיחות הלב, והקדוש־ברוך־הוא נותן לחבר את המילים הנכונות, בדיוק כמו שנועם אמר לך "אנחנו צריכים אותך, תהיה חייל של הקב"ה!".

ד"ר דביר קווה:

לפעמים אנחנו נותנים מקום למעט עצבות ואז היא מפילה אותנו. נכון, המציאות מורכבת והחיים לא פשוטים, אבל אסור, פשוט אסור ליפול לשם. צריך לזכור: רוצה לקבל שפע מהקב"ה? אל תתכניין; אמור לו תודה רבה ותקפיד לשמוח.

הרב עדי אלפנט:

תראה לקדוש־ברוך־הוא שאתה עושה הכי טוב שאתה יכול עכשיו, ובשמחה, ואז הוא 'יפנק אותך', כמו שאומרים. הוא רוצה לתת ליהודי את כל הדברים הטובים שבעולם. ובלשון התניא: "בְּחֵינֵי פְּנִיָּם הוּא פְּנִיָּמֵי

הַרְצוֹן הַעֲלִיּוֹן וְחֻפְצוֹ הָאֱמֵת, אֲשֶׁר חָפֵץ ה' לְהַשְׁפִּיעַ חַיִּית לְכָל הַקְּרוֹב אֵלָיו מִסְטָרָא דְקַדְשָׁה" (פרק כ"ב).

למה טוב לגויים?

ד"ר דביר קווה:

אחת התובנות בספר 'דרך השם' של רמח"ל (רבי משה חיים לוצאטו), שאותו למדתי עם נועם שהזכרתי קודם, היא שככל שאתה מתעלה יותר בקדושה, במקביל מתגבר הכוח של ה'סטרא אחרא'. "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו" (סוכה נב/א).

צריך שהכוחות יהיו שווים זה לזה, אחרת ה'משחק' לא יהיה בעל ערך. רק כשהבחירה תהיה בין כוחות שקולים הניצחון יהיה משמעותי.

הרב עדי אלפנט:

מי שמייצגים את קבלת השפע מה'דלת' האחרות הם הגויים. על פניו, נראה שהשפע של העולם נגיש יותר עבורם, הם הרוב, הם שולטים במובנים רבים, ונהנים משפע של גשמיות.

ככל שאומות העולם גרועים יותר, כך, באופן שנראה אירוני, הם מקבלים יותר שכר ו'פרסים' בעולם הזה. אבל זה ניתן להם כדי לחסום את העולם הבא. זו המשמעות שהרשעים מקבלים בעולם הזה שפע - אבל מהדלת האחרות.

ארגז כלים לקום בזמן קרן אילון, מטפלת זוגית ומשפחתית מוסמכת

שאלה:

הבן שלנו יתחיל ללמוד השנה בכיתה ח'. כבר מגיל צעיר הוא התקשה מאוד לקום בבקרים, אבל בזמן החופש זה החרף ואנחנו ממש היינו צריכים להילחם איתו שיקום ולא יאחר לתפילה. האם בגילו הוא כבר אמור לקחת אחריות על עצמו ולקום לבד? לפעמים זה גורם למתח רב בבית ואנחנו מאחרים לעבודה בגלל זה. נודה על הכוונתכם.

תשובה:

שעת השינה והקימה

אם הוא מבין בעצמו שהוא צריך לקום להתפלל וקשה לו לקום כי הלך לישון מאוחר, הרי הוא כבר יודע מה הציפיות שלכם ממנו,

אמון, שבמסגרתו אתם מעבירים אליו את האחריות כנער בוגר.

עקביות

זה ידרוש מכם להיות חזקים ועקביים מאוד בהחלטתכם. כך שגם בבקרים שהוא לא יקום בזמן אתם לא תוכלו להעיר אותו. ייתכן שלפני שתראו שיפור תחול אפילו נסיגה. הוא יעמיד את רצינותכם במבחן ויבדוק האם אתם באמת סומכים עליו.

במקביל, כדאי לכם לשוחח גם עם המורה שלו הנמצא בקשר קרוב אליו. ידעו אותו בקושי של בנכם לקום ובהחלטתכם, ובקשו ממנו לאכוף את ההגעה של הילד בזמן. זכרו כי ככל שתהיו חזקים ועקביים בהחלטתכם, כך המסר יעבור יותר טוב.

באדיבות מרכז "אור הבית" ברחובות. לתכנים נוספים: orb.org.il

תפילין ומזוזות קונים רק עם 'תו פיקוח חב"ד'

ספרים ומגיהים יר"ש בעלי תעודת הסמכה • פיקוח הדוק החל משלב הכתיבה

צעירי חב"ד
אגודת חב"ד
בית חב"ד

להשיג בבית חב"ד המקומי

או באתר: chabadisrael.co.il חב"ד ישראל << הכתובת שלך לכל עניין יהודי

הפצת מעיינות החסידות מוקדשת לזכות:

אירית ואברהם שחק אבני, עמוס נעמן, וברנרד דב אבני • ליבא דבורה בת רחל שולמית, חוה ריינע בת רחל שולמית